

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 89

Číslo 28

12. července

Cena: 7 Kč

INTERVIEW PŘES STALETÍ S CYRILEM A METODĚJEM A MISTREM JANEM HUSEM

* Naši milí velikáni, myslíte si, že ještě dnes někoho zajímáte?

Všichni tři se domníváme, že vůbec nejde o to, jestli my někoho zajímáme. Jde o to, jestli se vy zajímáte o své dějiny. Zdá se nám, že na svou minulost, bohužel k vlastní škodě, zapomínáte. Jak se z ní poučit, tak se s ní vyrovnávat.

* Mistře Jane, o vás je známo, že jste položil svůj život za pravdu. Dnes, kdy se každý z politiků pere o svou pravdu, tomu asi moc dobře nerozumíme.

To asi proto, že mně přece nešlo o mou pravdu. Pravda není zboží na tržišti idejí. Pravda není to, co si já nebo vy o něčem myslíme - to je pouhé mínění a ne vědění. Pravda je zjevená shůry, od Hospodina. To je pravda, která nás přesahuje a kterou nikdy nemůžeme mít a vlastnit jako nějakou věc. To je pravda, která má nás! Proto jsem vyznal, že za pravdu Boží radostně jest mi umřítí.

* Bratři věrozvěsti, vy jste nám, kromě jiného, přinesli písmo a tak dali našemu národu jazyk. Co říkáte dnes internetu, googlům a ostatním komunikačním hračkám?

No, snad bychom všichni tři zvládli s nimi pracovat. Taky bychom se tolik nenacestovali. Spíš se bojíme, abyste se v té neosobní komunikaci studeného oka počítače neutopili.

V záplavě informací se ztrácíte. Mínění kohokoliv o čemkoliv pokládáte za vědění, všechno je jen hra, rychlá a klipová. Zveřejňováním lidské bolesti banalizujete utrpení. Zapomínáte, že média jenom simulují svět a ukazují ho, jaký vůbec není! A protože v touze po změně tékáte v neustálém pohybu, nemáte čas zastavit se, ztišit, promyslet, rozvážit, prožít! (Všichni tři si skáčou do řeči jakoby z marnosti svých varování.) Odpusťte nám naši přísnost. S odstupem staletí totiž vidíme, že Bůh spadl ze stoličky a přestal být centrem lidského rozvažování o světě někdy v době našeho přítele Komenského. Ale pozor, přátelé, teď padáte ze stoličky vy, člověci. Už dávno ani vy nejste středobodem světa. Tím jsou právě vás ovládající a vámi zbožňovaná média! Kde jsou ty časy, kdy církve tak rády kritizovaly konzumního člověka. Dnes je člověk sám konzumován médiem. Jste jejich potravou víc, než se vám zdá. Toho se všichni tři trochu bojíme. Věřte jim víc než Pánu Bohu. Ale našťástí, a to nám věřte, jsme díky Bohu v Božích rukou všichni. A je jedno, co si o tom kdo myslíte a zda s tím žijete... Však si počkejte...

**Pomyslné interview zaznamenala
Jana Šilerová, biskupka**

VZPOMÍNKA NA BISKUPA GORAZDA

Ve čtvrtek 25. června se ve sboru naší církve v Praze - Horních Počernicích konalo vzpomínkové shromáždění na počest Gorazda (Matěje Pavlíka), biskupa pravoslavné církve. V roce 1942 jej na tomto místě zatkl gestapo pro ukrývání dvou parašutistů Kubiše a Gabčíka, kteří spáchali atentát na

říšského protektora Heydricha. V září toho roku byl pak na kobylišké střelnici popraven.

Bratr patriarcha Tomáš Butta ve svém úvodním slově uvítal všechny přítomné a připomněl, jaký vztah měl Gorazd k naší církvi. V prvních čtyřech letech od jejího vzniku v Církvi čes-

koslovenské působil, pracoval na kancionálu i na učení nové církve. Biskup Gorazd měl vřelý vztah k Mistru Janu Husovi a jeho postoj ve víře byl stejně statečný: „Nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou.“

Současný metropolita české pravoslavné církve Kryštof hovořil o tom, jak byl Gorazd po svém zatčení denně krutě vyslýchán, a přesto neprozradil žádného ze svých spolupracovníků. Proto se stal pravoslavné církvi novomučedníkem, svatým Gorazdem II., a též pro stát národním hrdinou - 28. října 1997 mu byl udělen in memoriam Řád Tomáše Garrigua Masaryka I. třídy za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva. Gorazdův svátek připadl na den jeho popravy, tedy 4. září, a naše církve vzala tento svátek rovněž za svůj.

Metropolita Kryštof se ve své promluvě dotkl i současné hospodářské krize. Jedna z jejích příčin se musí připomínat stále: je to absence etických hodnot, sobectví a sebeláska, které je potřeba přemáhat. Zdá se, že dnes už nejsme schopni milovat tak, abychom obětovali vlastní život za přátele. Řecké přísloví k tomu praví: Když vzpomínáme na svatého, snažme se jej napodobovat.

V tomto sboru naší církve se těsně po mnichovské konferenci sešli představitelé ČCS - tehdejší patriarcha G. A. Procházka, dr. Alois Spisar a dr. František Kovář - s jugoslávským zastupitelem Milivojem Cvrčaninem, kterému dům patřil. Dojednávali zde možnosti bližší spolupráce se srbskou pravoslavnou církví. Tyto snahy ovšem obrátil v prach vznik protektorátu Čechy a Morava: Cvrčanin byl nucen opustit zemi a tak aspoň dal možnost bydlet v hornopočernickém sboru biskupu Gorazdovi.

Dokončení na str. 4

DLOUHÁ NOC KOSTELŮ

*Tobě patří den,
i noc je tvoje,
tys upevnil světlo noci i slunce.*

Zalm 74,16

V letošním roce 29. května se poprvé uskutečnila Noc kostelů v Brně a na dalších místech České republiky. Tento projekt byl začleněn do maratónu podobných velmi atraktivních programů probíhajících už tradičně v Brně v průběhu května a června. Mezi těmito programy nejnavštěvovanější: Ignis Brunensis, Musejní noc, Radniční dny nebo Týden kejklířů přilákají do jihomoravské metropole přes sto tisíc návštěvníků. Projekt Noci kostelů si nekládl o nic menší cíle, které nakonec bez obtíží naplnil. Na rozdíl od málo propagovaných akcí Noci a Dne otevřených kostelů, které proběhly zejména v Praze a několika málo místech České republiky, se díky finanční podpoře Evropského fondu pro rozvoj regionů a Regionálnímu operačnímu programu Jihovýchod, za podpory Jihomoravského kraje, podařilo pomocí běžných médií zapsat tuto akci do povědomí široké veřejnosti a zajistit jí tak i přes nepřízeň počasí vysokou návštěvnost.

Před více než rokem se naše náboženská obec (Brno - Botanická) připojila k začínajícímu projektu Noci kostelů, uspořádané brněnským biskupstvem Římskokatolické církve. Díky osobnímu zájmu a rychlé reakci naší sestry farářky Evy Matějkové jsme se jako jedni z mála mohli této akci účastnit od prvního okamžiku. První významný krok, který se uskutečnil, byla společná návštěva "Lange Nacht der Kirchen" ve Vídni v loňském roce. Tam jsme na vlastní oči viděli, jak probíhá Noc kostelů v Rakousku, kde s ní mají několikaleto- zkušnost, a také jsme se mohli inspirovat pro

přípravu našeho budoucího programu. Na podzim loňského roku proběhlo několik pracovních schůzek, na kterých byl stanoven předběžný časový plán akce a strategie propagace. Také se rozhodlo, že se pro Noc kostelů převezme grafická úprava propagačních materiálů od našich jižních sousedů. V novém roce se tempo přípravy zvýšilo. V našem sboru byl ustanoven pětičlenný organizační výbor, který s více než čtvrtletním předstihem sestavil program Noci kostelů. Program byl nejprve vystaven na internetu, aby se později v tištěné formě dostal do rukou všech návštěvníků. Naším záměrem bylo zdůraznit 80. výročí slavnostního otevření Husova sboru, které padá na 28. září tohoto roku, a také všechny návštěvníky pozvat na slavnostní shromáždění, které letos bude probíhat 3. října. K této příležitosti bylo třeba mravenčí práce sestry farářky Květoslavy Bezdičkové, která procházela kroniky náboženské obce, pěveckého sboru i duchovní péče o děti i archiv náboženské obce. Vybrala z něj zajímavé fotografie a dobové materiály, přibližující všechny přípravné práce i stavbu Husova sboru, stejně jako důležité události ze života církve v průběhu jejích takřka 90 let. Tato výstava se rozpínala po jedné straně celé délky Husova sboru a zahrnovala také krátký film promítaný návštěvníkům. Mezitím proběhlo školení spolupracovníků a průvodců, setkání s rakouskými farnostmi, které se s námi podělily o své osobní zkušenosti, a byl stanoven přesný termín akce. V tu chvíli začala propagace a začaly se přidávat i farnosti mimo střed Brna a mimobrněnské farnosti, mezi prvními z Třebíče. Byly vytištěny a distribuovány letáky, pohlednice, programy a poutnické pasy, jichž dohromady na každou farnost připadlo něco přes 10 kg.

Naše náboženská obec nebyla zahrnuta v původním projektu a nemohla počítat s finanční podporou ani s velmi výraznými poutači, které se mezitím začaly objevovat ve středu Brna a samy o sobě byly velmi výraznou reklamou na Noc kostelů. Proto jsme se museli pokusit všechno zařízení zapůjčit a spoléhat na poutavost programu. Pro ozvláštňení atmosféry jsme připravili vnitřní i vnější osvětlení Husova sboru pomocí reflektorů, aby se tak náš sbor alespoň na jednu noc ocitl v zářivé kráse jako v době svého otevření. Program jsme sestavili tak, aby v hrubých rysech charakterizoval život náboženské obce. Z duchovního programu jsme zvolili bohoslužbu s první liturgií Karla Farského a pro mladší účastníky Taizé modlitbu s připomínkou vzkříšení Ježíše Krista. Pro návštěvníky jsme zařadili program pro děti, dva koncerty klasické hudby, promítání krátkého filmu a provedení historií našeho sboru.

Při pohledu zpět stále vidím obrovskou spousta práce, která byla vykonána za čtvrt roku díky péči a obětavosti několika málo desítek bratří a sester z naší i ostatních brněnských náboženských obcí a osob spřátelených a mohla být zúročena v očích přibližně šesti set návštěvníků, kteří se přišli podívat do našeho sboru. Nezbyvá mi, než všem spolupracovníkům i všem účastníkům programů na tomto místě jménem rady starších i náboženské obce poděkovat.

Tento článek jsem napsala zejména jako pozvání pro ostatní náboženské obce, aby se, pokud budou chtít, Noci kostelů zúčastnily v příštím roce, ale aby se připravily na mnohé těžkosti s touto akcí spojené.

Pavla Roupcová

Po nějaké době...

Jeden muž často sedával u okna, popíjel šálek kávy a hleděl do nedalekého lesa. Vypadalo to, že nic nedělá. Jeho žena mu to mnohdy vyčítala: „Ty tu jenom tak sedíš a marníš čas. Co kdybys raději udělal něco pro domácnost?“ Muž se vždy mírně pousmál, vstal ze židle a šel "něco" dělat. Tak se to opakovalo den za dnem, měsíc za měsícem, zkrátka čas plynul. Až si jednou muž uvědomil, že jeho mlčení asi opravdu nedává okolí, tedy hlavně manželce, smysl, a konečně promluvil: „Já vím, vypadá to, že nic nedělám. Já ale dělám víc, než se může zdát. Prožívám čas s Bohem ve svých myšlenkách. Zvu ho do svého vnitřního světa a povídám si s ním o našich životech. Nedívám se na televizní seriály, nečtu bulvárny časopisy, nemarním čas nesmyslným plkáním v pivnici. Raději jsem s Hospodinem. Pamatuješ? Dříve byl samozřejmou součástí našeho domova. Kam se vytratil? Proč si naše děti myslí, že víra je pouhá vánoční tradice a Velikonoce jim kromě kraslic a pomlázek nic neříkají? Copak jsme před patnácti lety při křtu neslibili, že budeme bojovat dobrý boj víry?“

Ženu manželova slova zasáhla do morku kostí. Dlouze se zamyslela a začala si uvědomovat některé skutečnosti svého života. Vzpomínala, že kdysi byla ve víře horlivější. Chodila ráda a hlavně pravidelně na nedělní bohoslužby, večer před spaním si čítávala v Bibli, několikrát denně se modlila. Co se to s ní tokem času stalo? Kam se poděly její dřívější ideály? Odesla je snad moderní konzumní společnost? V mysli se jí začaly vybavovat různé starozákonné příběhy. Přiznala si, že se chová podobně jako lid Staré smlouvy. Nějaký čas byla Bohu na blízku a poté se mu, snad pod tlakem doby, začala oddalovat. Něco, nebo někdo začal myšlenky na Stvořitele z její hlavy vytěsňovat. Aniž by si to uvědomovala, přisedla si ke stolu, kde byl manžel, a zamýšleně hleděla z okna...

Tento příběh, nebo spíše výjev ze života, zůstane otevřený. Každý se pokusme hledat odpovědi na otázky v něm položené sám. Třeba u šálku dobré kávy.

Aleš Toman

Z kazatelského plánu

6. neděle po svátcích svatodušních

Téma: Upřímně se tobě z hříchů vyznat a vin svých

Boží církev je obecnstvím ospravedlněných hříšníků. Vírou v ukřižovaného jsme zmocnění ke statečnému zápasu s hříchem. Ten zápas není vždycky vítězný. Každá prohra se zlým nás obviňuje z nevěry. Na rozdíl od světa křesťan o svém hříchu ví... Ví nejen, od koho odešel, ale i ke komu se má vrátit. Ví, že zabloudiv a sešel na scesti. Ví, pro dar Ducha, kde je. I když křesťan svým hříchem trpí, má naději. Ta vyplývá z uvěření v Boha jako Lásku zjevenou v obětovaném Ježíši Kristu. I když je křesťanu obvinění ze hříchu hrůzou, zná dar pokání, který je v Duchu svatém svátostí obrácení a odpuštění. Má jistotu, že Bůh nežádá smrti hříšných, ale jejich návrat a nový život v Duchu svatém.

Vstup: 1 Pa 29,10-20

Tužby:

2. Abychom všichni ze svých hříchů v moci Ducha svatého vyšli na cestu smíření a odpuštění...
3. Aby obrácení našemu světle Ducha svatého pomáhal...

Epištola: Sk 2,36-40

Evangelium: Mt 18,1-5

K obětování: Ž 51,3-4

K požehnání: Sk 3,19-21a

Modlitba:

Přišli jsme hříchy obtíženi, Pane, ale ty ses nezavrtal ve svém srdci. Prosíme tě, abys nás doprovázel odtud k našim rodinám, do našich domovů, na naše pracoviště. A tam, abychom přišli jako noví lidé, nová stvoření, schopní svědectví o tobě i nových činů pro tvé požehnání. Amen.

Vhodné písně: 148 nebo 91; 83; 306 nebo 312

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Naše církve náležejí k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny. Proto postupně předložíme několik programů pro ty věřící, kteří se doma sami chtějí s Bibli. Věříme, že tato četba je bude inspirovat k zamýšlení a modlitbě.

(pokračování z minulého čísla)

V době zármutku nad mrtvým

Půst provázel modlitby, když Pelíštejci porazili Izraelce na pohoří Gilboa; Izraelci odnesli mrtvolu Saulovu a mrtvoly jeho synů do Jábeše, spálili je a pohřbili jejich kosti. Pak se po sedm dní postili.

1 S 31. kap., zejména verš 13
Když se David dozví o smrti Saula a jeho synů, roztrhne svůj šat, pláče a postí se až do večera a jeho muži s ním.

2 S 1. kap., zejména verše 11-12; 1 Pa 10,11-12
***

V těžkých chvílích a v nebezpečí

Král Darjavéš se zdrží pokrmu a obveselení, když byl Daniel vhozen do lví jámy.

Da 6,19 (18)

Ezdráš se vrací v čele navrátilců z Ba-

bylónu a nese dary pro chrám. U řeky Ahavy vyhláší púst, aby se lidé před Bohem pokořili a vyprosili si pro sebe, pro děti a pro všechny majetek Boží ochranu na cestě do Jeruzaléma.

Ezd 8. kap., zejména verš 21
V královském paláci u krále Achášvéroše dosáhl Haman vypsání královského výnosu o vyhlazení Židů v celé říši. Mordokaj roztrhl svůj šat, oblékl žíněné roucho a posypal si hlavu popelem. Takové smuteční obřady s postem konali Židé všude, kam se dostal králův výnos. Nakonec své soukmenovce zachránila Ester.

Est kap. 3, 4 a 5, zejména 4,1-3
***

Na znamení pokání

David se postí na znamení pokání za svůj hřích a na záchranu dítěte, které zplodil s Bat-šebou, ženou Urijáše

Chetejského.

2 S kap. 11 a 12, zejm. v. 12,16
Nehemjáš na hradě Šúšanu slyší o bídě judského lidu, truchlí, postí se několik dní a v modlitbách vyznává hříchy svého národa.

Neh 1,1-4

Navrátilci se v Jeruzalémě shromáždili k postu v žíněných rouchoch, vyznávali své hříchy a obnovili smlouvu s Bohem.

Neh 9. kap., zejména verše 1-3
***

Vyhlašované veřejné posty

Tyto posty znamenaly den naprostého pracovního klidu; přestoupení tohoto příkazu bývalo trestáno smrtí. To se týkalo např. dne smíření.

Lv 23,26-32

Texty vybrala: Jiřina Kubíková

(pokračování příště)

Nad Písmem

JAKO DĚTI

V každém z uvedených biblických textů na tuto neděli je řeč o dětech. Třikrát se o nich hovoří a pokaždé v trochu jiné souvislosti. Nejprve je to král David, který se nedlouho před smrtí modlí. O Bohu vyznává: „Od tebe pochází všechno. Dáváme ti, co jsme přijali z tvých rukou. My jsme před tebou jenom hosté a příchozí jako všichni naši otcové.“ Závěrem své modlitby prosí otec David za svého syna Šalomouna: „Dej, at' z celého srdce dbá na tvá svědectví a na tvá nařízení...“ Je to jedna z nejkrásnějších starozákonních modliteb, ve které rodič vyprošuje požehnání z víry pro své dítě. David si je vědom brzkého konce – uspořádává proto své věci, nejde mu však jen o to, kdo bude jeho nástupcem, dědicem jeho domu, majetku, který během života nashromáždil. Prosí také o to, aby jeho syn chodil cestami svého otce, to znamená držel se ustanovení a nařízení, která dal Hospodin, aby podržel víru, ve které byl vychován a která se přádávala z pokolení na pokolení. Kolik je mezi námi takových Davidů, kteří mají na paměti nejenom hmotné zabezpečení svých dětí, ale záleží jim i na tom, aby poklad víry a zbožnosti byl nesen pro další generace právě jejich dětmi? Často v církvi žehráme, že nám chybí rodinná zbožnost, tradiční rody zakotvené po generace v husitské zbožnosti. Přestože výjimky existují, je do jisté míry tato kritika oprávněná. Kolik už jsem slyšel stesků těch, kteří vyjadřovali svou lítost nad tím, že oni sice víru zachovali, ale jejich děti a vnoučata už ne? A ani pohled do budoucna není v tomto směru příliš povzbudivý. Nejenom všeobecná krize rodinných vztahů, která se ani církvi nevyhýbá, ale i neochota či zdravotní omezení zabraňující mít více dětí, napovídají, že se situace nijak radikálně v tomto ohledu měnit nebude.

Druhý biblický text je ze Skutků apoštolských. Děti jsou v něm zmíněny v přeneseném významu jako příjemci zaslíbení, které patří "vám a vašim

1 Pa 29,10-20; Sk 2,36-40; Mt 18,1-5

dětem". Opět je tedy zdůrazněna kontinuita vyznávání, která přechází z rodičů na děti. Všimněme si, že ani zde není dětství glorifikováno jako stav nějaké nevinnosti. Dětství je však přesto vlastní jedna kvalita, kterou my dospělí tak často postrádáme a tou je ryznost. Záměrně nepoužívám termíny jako bezelstnost, nevinnost, bezchybnost. Jako otec čtyř dětí mám bytostnou zkušenost s tím, že člověk se rodí jako maximální egoista a až následný proces jeho zrání a dospívání je dobou postupného slevování z dřívějších egoistických nároků. Jsme tak zkrátka jako lidé uzpůsobeni. Pokud by dítě tvrdě nevyžadovalo náležitou péči – a činí tak od nejtělejšího věku hlasitým křikem, kterým si vynucuje pozornost rodičů, nemohlo by nikdy dospět v samostatného jedince. Co je vlastní dětskému věku, je však ryznost v tom, co dítě dělá a jaké je.

Stěžejním biblickým textem o dětech je potom Ježíšův výrok: „...jestliže se neobráťte a nebudete jako děti, nevejete do království nebeského.“ Že Ježíš měl děti skutečně rád, poznáváme i z toho, že se nebránil, když mu židovské matky přinášely své děti, aby jim požehnal. Jeho učedníci jim to často zakazovali, patrně s poukázáním na důstojnost jejich mistra, na vážnost jeho poslání i nedostatek času, ale namísto pochvaly sklidili za to od Ježíše hněv. Vzpomeňme na jiný známý výrok: „Nechte děti přicházet ke mně, neboť takovým patří království Boží. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde.“ Ježíšova slova nejsou proklamací křtu nemluvnat, stejně tak Ježíš neříká, že do Božího království se dostane jenom ten, kdo uvěří jako malé dítě. To by musel poslat domů všechny své apoštoly a svou misi začít v mateřských školách. O to zde ale nejde. Přijmout Boží království jako dítě znamená přijmout tento nový životní rozměr bez výhrad, bez podmínek, s otevřeností a bezprostředností, jaká je dána malým dětem. S již zmí-

něnou ryzností. Dětství je vlastní údiv, fascinace stvořeným světem, který v dětství překvapuje na každém kroku. Každá vývojová fáze dětství, od věku prenatálního až do skončení puberty, přináší naprosto nové poznání, které radikálně proměňuje pohled na svět. Ježíšovo: "Buďte jako děti" není hledání ideálu dětství jako věku duchovní či tělesné čistoty, to je židovství, ale i křesťanství cizí. Ježíšovi je dítě vzorem víry pro svoji otevřenost, pro svůj úžas nad tím, jak věci mohou vypadat nově. A je ještě jeden důležitý aspekt dětství, který Ježíš také bere v potaz. Dítě zůstává závislé na svých rodičích. Nejprve je to závislost absolutní, potom se stále více zmenšuje, až zanikne docela v době, kdy končí dětský věk, kdy se naopak často objevuje nová závislost rodičů na dětech, která má opačnou tendenci narůstat také až k závislosti absolutní. Právě vztah závislosti dítě – rodič je Ježíšovi vzorem pro vztah věřícího k Bohu. Děti v pozdějším věku mají tendenci vymanit se z rodičovského vztahu opatrovnictví a závislosti a snaží se vůči svým rodičům vymezit. Současný proces sekularizace – zesvětštění, je tak vlastně jakousi pubertou světa; ale často právě ve věku puberty se rodí základ našeho nového celoživotního vztahu k rodičům. Někdo se jim definitivně vzdělá a ztratí je, jiný znovu najde a získá. Poselství všech tří biblických textů o dětech není složité, ba co víc, je dětinsky prosté, vyjádřil je pregnantně již apoštol Pavel, když řekl po vzoru antických básníků: „Bůh stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí i hranice lidských sídel. Bůh to učinil proto, aby jej lidé hledali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat a tak jej nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko. Neboť v něm žijeme, pohybuje se, jsme, jak to říkájí i někteří z vašich básníků: Vždyť jsme jeho děti.“

David Frýdl

KOMENTÁŘ K ZÁKLADŮM VÍRY – K DISKUSI IX

KNĚŽSTVÍ

(Stručný komentář IV. 12)

Text Základů víry:

342. Co je svěcení kněžstva?

Svěcení kněžstva je svátost, v níž Boží církev na modlitbách přenáší službu svého kněžství na osoby způsobilé a osvědčené, a v níž Duch svatý přistupuje ke svěcenci, aby dokonal jeho vnitřní povolání ke kněžskému poslání. J 20,21-22; Sk 6,5-6; Sk 13,2-3; Sk 14,23

343. V čem záleží zevní úkon svěcení kněžstva?

Zevní úkon svěcení kněžstva záleží v tom, že zástupci církve vzkládají na svěcence ruku, říkajíce: „Osvěcuj a posiluj tě Bůh Duchem svým svatým, amen“.

344. V čem záleží kněžství Boží církve?

Kněžství Boží církve záleží v milosti vyvolení k obětinnému obecenství v jediné pravé oběti Ježíše Krista a tak i k účasti věčného života v Ježíši Kristu vzkříšeném a oslaveném, i v poslání zvěstovati spásu všem lidem. Žd 3,1-14; 1 P 2,5,9; Mk 16,15

345. Co znamená přenesení služeb kněžství na svěcence?

Přenesení služeb kněžství na svěcence znamená pověření k všestranné péči o obětinný obecenství obce konáním bohoslužeb, hlásáním Slova Božího, vysluhování svátostí a pastýřskou službou. 1 P 5,2-3; 1 Tm 4,14

Komentář:

K otázce služby, obecného a svátostného kněžství se vyjadřuje církev v dokumentu zvaném Služba církve. Pravým knězem Božího lidu je Kristus sám. Na Kristově kněžství se podlejí všichni pokřtění (kněžství Boží církve, obce neboli obecné kněžství). Od kněžství Ježíše Krista a Boží církve jako jeho těla se odvozuje také kněžství svátostné, které je specifickou formou kněžství obecného. Jeho posláním je budování církve a péče o duchovní růst pokřtěných prostřednictvím svěřených pravomocí. Služby obecného i svátostného kněžství v Církvi československé husitské vnímáme jako podíl na univerzální kněžské službě celé Boží církve, která má svůj původ v povolání prvních apoštolů Vzkříšeným. Církev při přenášení služeb svého kněžství na povolané a osvědčené osoby udílením svátosti svěcení kněžstva nejedná pouze ve svém jménu, nýbrž koná toto dílo ve jménu Pána církve. Proto vysvěcený kněz není jen služebníkem konkrétní církevní

organizace, nýbrž je také a v první řadě služebníkem Kristovým i služebníkem Boží církve. I když svou službu pochopitelně vykonává vždy v konkrétním společenství jako jeho součást (člen). Vysvěcený kněz má právo na úctu věřících, není však nad ně vyvýšen před Bohem ani ve smyslu světského panování.

Svátostný akt svěcení je neopakovatelný a trvale zavazuje kněze, aby tuto svou službu rozvíjel a uplatňoval ve společenství Boží církve. Kněžství se děje vždy v církvi a pro církev. Nikdy není pouze privátní záležitostí kněze.

K výkonu služby je vedle svěcení třeba také pověření ze strany příslušného církevního orgánu. To se děje nesvátostným úkonem uvedení do služby (instalace).

Církev československá husitská uchovává specifickým způsobem tři základní podoby svátostného kněžství – jáhenskou, kněžskou a biskupskou, tak jak jsou ve svých zárodcích zachyceny v Novém zákoně a následně se profilyvaly v dějinách křesťanstva. Za základní podobu svátostného kněžství považujeme službu kněží, jejímž specifikem je předsednictví liturgie s večerí Páně v konkrétní obci jakož i vyučování evangelia a pastýřská péče o tuto konkrétní obec.

Pokračování příště

ThDr. Vilém Hýbl

THDR. VILÉM HÝBL – VĚRNÝ SLUŽEBNÍK CÍRKVE

Vzpomínka k nedožitému stému výročí narození

Mezi věrné služebníky Církve československé husitské patřil bezesporu i farář a biskupský vikář ThDr. Vilém Hýbl. Narodil se 13. července 1909 v Krásné nad Bečvou (od roku 1923 připojeno k Valašskému Meziříčí) v rodině litografa místních skláren Rudolfa Hýbla. Ihned po vzniku Církve československé v roce 1920 vstupuje celá rodina do nové církve, za což byla z kazatelny místního římskokatolického kostela opakovaně napadána. Již při studiu na státním reálném gymnáziu ve Valašském Meziříčí projevil nadání pro hudbu, kde vedl studentský orchestr a hrál sólově náročné skladby. Byl žákem prof. Františka Hanuse, známého pěvce a učitele hudby, otce herce Františka Hanuse. Původně chtěl studovat hru na housle na konzervatoři, po maturitě v roce 1928 však vyslyšel volání rychle se rozvíjející církve po nových duchovních a tak odchází studovat teologii na Husovu bohosloveckou fakultu v Praze, kde byl 29. června 1930 vysvěcen na kněze.

Nastupuje na místo pomocného duchovního v Husově sboru v Olomouci, kde působil jako sborníkem prof. Ivo Milič Pecháček, který jej přizval do orchestru Filharmonie Žerotín, kde se díky svému talentu a pílí vypracoval až na hráče partu zástupce primárie v roce 1939.

1. listopadu 1931 je Vilém Hýbl jmenován farářem v Dubicku, kde se ihned zapojuje do místního kulturního života a s místními hudebníky založil Severomoravské klavírní kvarteto, které vystupovalo mnohdy i s pěveckým sborem v Dubicku a dalších ob-

cích při nejrůznějších příležitostech - např. 1. května 1933 koncertovalo při odhalení praporu mládeže ČČS v Dubicku.

V březnu 1934 zakládá V. Hýbl Severomoravské orchestrální sdružení v Dubicku, složené z místních i okolních ochotníků, a stává se jeho dirigentem. Již 31. května 1934 byl uspořádán první veřejný koncert, při kterém spoluúčinkoval i pěvecký sbor a koncert byl proveden i na dalších místech blízkého okolí. V letech 1935 - 1937 pak proběhla celá řada vystoupení v Dubicku, Zvoli, Moravičanech, Lukavici, Klopíně, Třeštině a Zábřehu.

1. září 1937 byl Vilém Hýbl ustanoven farářem ČČS v náboženské obci Loštice a dne 3. 11. 1937 uzavírá sňatek s Vlastou Horutovou. Přesto, že si doplňoval vzdělání na fakultě řadou náročných zkoušek, bylo v letech 1938 a 1939 provedeno několik vystoupení orchestru v Lukavici a v Lošticích.

Činnost orchestru pokračovala i přes válečná léta, avšak v pozmeněném složení a v rámci omezených možností. V. Hýbl hraje ve Filharmonii Žerotín v Olomouci i jako sólový hráč na housle při různých příležitostech v Lošticích, Července, Moravičanech aj. Pravidelně také byly konány vánoční půlnoční koncerty, mnohdy i na Nový rok včetně vystoupení velkého pěveckého sboru. V. Hýbl také intenzivně studuje zejména jazyky přesto, že vysoké školy byly přes válku uzavřeny.

Z kroniky náboženské obce, kterou pečlivě vedl, se lze např. dočíst, že na

Velikonoce v roce 1943 přišlo v Lošticích na Zelený čtvrtek asi 150 dětí k první večerí Páně, na Velký pátek na pašiže 300 lidí, na Bílou sobotu 550 lidí a v neděli přes 400. Přestože čísla jsou to přesná - počítal bratr Broňa Hlůza - dnes se jim ani nechce věřit.

V květnu 1944 byl uspořádán Smetanovský koncert v Lošticích na Střelnici, při kterém vedle 40členného orchestru účinkoval i 60členný smíšený pěvecký sbor, odpoledne se konal koncert i pro žactvo.

Slavnostní koncert k osvobození naší vlasti se Smetanovou Českou písní s pěveckými sbory se konal v Lošticích na Střelnici v neděli 8. července 1945 a koncert byl pro mimořádný ohlas proveden také v Litovli.

V roce 1946 byl učiněn pokus obnovit činnost původního orchestrálního sdružení, který se však nezdařil. Hudební činnost V. Hýbla však pokračovala v jeho sólových vystoupeních na housle. Dokončuje svá studia na Husově bohoslovecké fakultě doktorátem v roce 1947. ThDr. Vilém Hýbl odvedl na poli kulturním obdivuhodný kus práce jako organizátor hudebního života na severní Moravě, neboť dirigoval 12 celovečerních koncertů od roku 1934 do roku 1945 s přestávkou záboru severní Moravy Němci. Svoje dirigentské zkušenosti uplatnil ThDr. Vilém Hýbl i na svém dalším - již posledním - působišti ve Valašském Meziříčí, kde od 1. července 1948 nastoupil po faráři Fr. Martinovi a žil až do konce svého plodného života. Ve svém rodišti se velmi záhy zapojuje do veřejného a kulturního

života a 17. dubna 1950 zakládá Valašský symfonický orchestr. V něm soustředil více než 50 nadšených a velmi obětavých hudebníků - amatérů v tom nejlepší slova smyslu a stává se jeho uměleckým vedoucím a dirigentem. Za téměř dvanáctileté činnosti tohoto orchestru řídil více než 100 celovečerních koncertů v místě i okolí, mnohdy s velice známými umělci a sólisty - např. prof. F. Hanákem, A. Jemelíkem, dr. H. Kašílkem, manžely Drápalovými, V. Šabackou a dalšími. V roce 1954 dokonce nastudoval operu Rusalka od A. Dvořáka. V roce 1962 neočekávaně onemocněl a musel dirigentskou taktovku načas odložit a po uzdravení se věnovat méně náročným činnostem ve smyčcovém kvartetu a kvintetu jako violista.

ThDr. Vilém Hýbl měl mnoho přátel z našeho uměleckého života - např. V. Talicha, členy Smetanova kvarteta, jejichž koncerty ve Val. Meziříčí vždy suverénně uváděl, z malířů F. Podešvu, J. Hapku, A. Zábranského (spolužák z gymnázia), ze spisovatelů např. J. Tomečka a mnoho dalších. Se svým celoživotním přítelem a kolegou Mgr. Františkem Mocem si vzájemně posloužili při svých svatebních obřadech a ThDr. V. Hýbl mluvil i nad rakví svého přítele v Karlových Varech. Mezi jeho velké lásky patřila již od studentských let i astronomie a spolu se svým přítelem prof. Antonínem Ballnerem (který postavil na své zahradě dřevěnou "kolnu badajnu"- astronomickou pozorovatelnu s vlastnoručně vyrobeným dalekohledem, která je dnes památkou) byl iniciátorem výstavby hvězdárny ve Valašském Meziříčí. V Dubicku se seznámil s Rudolfem Šedým, evangelickým vikářem v sousední Hrabové, který vybudoval na tamním sboru

astronomickou kopuli s dalekohledem. Přes širokou škálu zájmů a rozsáhlou publikační činnost vykonával svoji funkci faráře a biskupského vikáře vždy velmi pečlivě a zodpovědně a byl mezi svými farníky i kolegy duchovními velmi oblíben. Na jím organizované schůze okrsku a synody, doplněné pravidelně pěšími túrami po Beskydech, mnozí vzpomínají dodnes. Byl vzorným kronikářem - založil a vedl kroniky ve všech náboženských obcích, ve kterých působil, dále kroniku Valašského symfonického orchestru i rodinnou kroniku, ze které čerpá i autor těchto řádků. Pátral v rodokmenu svého rodu a sestavil jeho genealogickou posloupanost v matrikách a archivech až do 16. století. Měl mnoho zkušeností, které mu dal život a které životu vracel. Tak např. v letech 1967 - 1976 pracoval na závažném exegetickém díle, překladu a výkladu I. a II. části biblické knihy Izajáš, které pro nezáměr tehdejších mocných nemohly být vydány tiskem a toto dílo existuje dodnes pouze v samizdatovém strojopisném vydání jako dar církvi k jeho dožitým šedesátinám. Miloval své rodné Valašsko, jeho nářečí, lid a veselé historky, které dovedl s vrozeným půvabem vyprávět. Velmi rád vzpomínal a vracel se i do Dubicka a Loštic, kde měl řadu přátel a známých. V roce 1980 zde sloužil bohoslužby v rámci 50. výročí svého vysvěcení na kněze. ThDr. Vilém Hýbl zemřel 12. října 1981 ve Valašském Meziříčí ve věku 72 let. U příležitosti výročí jeho nedožitých stých narozenin lze říci, že byl nejen věrným služebníkem naší církve, ale nesporně i významnou osobností severomoravského kulturního a hudebního života.

Pavel Hýbl

ZPRÁVY

Smutná zpráva

Dne 25. června v ranních hodinách byla odvolána z časného života naše sestra farářka Mgr. Stanislava Michlerová. Poslední rozloučení se konalo ve čtvrtek 2. července v 11 hodin v Husově sboru v Praze 7 – Holešovicích, Farského 3.

(sš)

Pomoc postiženým povodní

Naše církev ve spolupráci s Diakoníí ČČSH vyhlásila finanční sbírku na pomoc obětem letošních povodní. Mnohé náboženské obce mají z minulých let s povodněmi zkušenosti, a tak jsou připraveny pomoci těm, kterých se tato událost dotkla nyní.

Finanční pomoc je možné zasílat na speciální povodňový účet:

43-570420277/0100,
variabilní symbol 31

Diakonie a misie ČČSH je garantem toho, že všechny prostředky v plné výši budou směřovat konkrétním osobám a institucím do postižených oblastí. Na pomoc bude věnována i sbírka z bohoslužeb, konaných při příležitosti 594. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa v Betlémské kapli. Finanční prostředky budou předány přímo obětem letošních povodní za pomoci diecézí a farních úřadů v postižených oblastech. O výši vybraných prostředků a jejich rozdělení vás budeme informovat.

Na základě další domluvy s koordinátory pomoci v postižených oblastech a ve spolupráci s ostatními církvemi organizujeme pomoc dobrovolníků, můžete se obrátit i na nás, pokud máte možnost pomoci touto formou. Věcné sbírky budou organizovány až na základě konkrétní potřeby. Duchovní

(DR Bratislava)

VZPOMÍNKA NA BISKUPA...

Dokončení ze str. 1

Počátky Církve československé nesly takřka v duchu „národní cyrilometodějské církve“, ovšem pravoslavné křídlo v čele s Gorazdem se od liberálního proudu, vedeného prvním patriarchou Farským, záhy teologicky odštěpilo. Gorazd naši církev opustil, aby se stal představitelem československé pravoslavné církve. S patriarchou Farským se však rozešel v dobrém a naplnil tak požadavek Kristova zákona lásky.

Zazněla stará píseň „Hospodine, pomiluj nás“ a čtení z Markova evange-

lia, dále modlitby - za národ a významné reformátory. Metropolita Kryštof vyprosil účastníkům požehnání a pak se shromáždění přesunulo před sbor k pamětní desce, upomínající na Gorazdovo zatčení. Bývalý patriarcha Josef Špak četl z Písma verše na této desce zveřejněné - ze Žalmu 119,114 a dále: „Skrýše má a pavéza má jsi ty...“ Současný patriarcha Tomáš Butta spolu s pravoslavným metropolitou pak pod pamětní desku položili květiny a vzdali tak biskupu Gorazdovi hold.

Petra Štěpánová

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

SPOR O PRVENSTVÍ

Když se učedníci ptali Pána Ježíše, kdo je největší v království nebeském, odpověděl jim větou (Mt 18,3), kterou jistě snadno vylučíte z následující šifry:

AAMBECND, PERFAGVHÍMJ VKÁLMM, JNEOSPTQLRISZTEU
SVEW NXEYOZBARBÁCTDIÉTFEG AH NIEJBKULDMENTOEP
JQARKSOT DUÉVTWIX, NYEZVAEBCDDEETFEF DHOI
KJKRÁLLMONVOSPTVRVŠIT NUEVBWEXSYKZÉAHBOC.

(Řešení z minulého čísla: Vyslání ke žni.)

Jana Krajčířiková

KŘEŠŤANSKÁ TURISTICKÁ AGENTURA MESITES
již desátý rok nabízí ubytování
v apartmánech u moře v Chorvatsku
za skvělé ceny!
www.mesites.cz

Využitím našich služeb současně podpoříte
misijní práci manželů Dohnalových v Chorvatsku.
Objekty jsou ideální pro rodinnou, sborovou
dovolenou i dovolenou studentů a mládeže.
Objednávejte, dokud jsou ještě volné termíny!
info@mesites.cz
kata.mesites@seznam.cz
Skype: [katadohnal](https://www.skype.com/)
GSM +385915659536

Koncerty u sv. Mikuláše

- * 13. 7. – 14 h
Benefiční koncert
Wind Band (JAR)
- * 13. 7. – 20 h
W. A. Mozart – Requiem
Praga Sinfonietta Orchestra,
Vox Praga Chorus,
diriguje: M. Němcová
- * 14. 7. – 14 h
Benefiční koncert
The Logansport Children's
Choir (USA)
- * 14. 7. – 17 h
Bach, Händel, Purcell
M. Pšenička – varhany, Z. Šedivý – trubka, J. Šedivý – trubka
- * 15. 7. – 14 h
Benefiční koncert
Wesley Chancel Choir (USA)
- * 15. 7. – 17 h
Bach, Mozart, Dvořák
Jana Jonášová – soprán,
Bohumír Rabas – varhany
- * 15. 7. – 20 h
Benefiční koncert
Brampton Festival Singers
- * 16. 7. – 17 h
Benefiční koncert
South Dartmoor Community
College (Anglie)
- * 16. 7. – 17 h
Bach, Vivaldi, Dvořák
ADAMUS TRIO,
J. Adamus – hoboj,
J. Adamusová – viola,
K. Novotná – čembalo
- * 17. 7. – 17 h
Bach, Händel, Mozart
Z. Němečková – varhany,
P. Příbyl – viola
- * 17. 7. – 20 h
Bach, Vivaldi, Dvořák,
Beethoven
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle,
Y. Škvárová – mezosoprán
- * 18. 7. – 14 h
Benefiční koncert
- * 18. 7. – 17 h
Bach, Mozart, Franck
V. Trojanová – varhany,
R. Kyrálová – mezosoprán,
T. Kyrál – lesní roh
- * 18. 7. – 20 h
Mozart, Bach, Vivaldi,
Beethoven
Prague String Orchestra,
V. Vlňa – hoboj,
A. Vondráčková – housle
- * 19. 7. – 17 h
Bach, Händel, Debussy
DUO PER LA GIOIA,
Z. Šolcová – harfa,
M. Mesany – flétna
- * 19. 7. – 20 h
Mozart, Bach, Vivaldi
Prague String Orchestra,
V. Vlňa – hoboj,
A. Vondráčková – housle

KALENDARIUM – ČERVENEC

13. 7. 1399 - Zemřel v Praze Petr Parlér (* 1332/3 v Kolíně nad Rýnem nebo Gmündu) - německý stavitel činný v Čechách, kterého povolal Karel IV. do Prahy roku 1356, aby se ujal po smrti Matyáše z Arrasu řízení nejvýznamnější pražské stavby - chrámu sv. Víta. Ve stavbě dómu pokračoval podle vlastních plánů vycházejících z řady nových prvků vývoje gotické architektury. Vynikal i jako sochař, pro Svatováclavskou kapli vytvořil sochu sv. Václava a mezi portrétními bustami zdobícími interiér chrámu sv. Víta zanechal i svou vlastní podobiznu. V Praze postavil ještě kostel Všech svatých, a především kamenný most (dnes zvaný Karlův) se staroměstskou mosteckou věží. Pravděpodobně se podílel i na návrhu chrámu sv. Barbory v Kutné Hoře, jehož stavbu pak vedl jeho syn Jan. Vliv parlérovské huti, tvořené Petrovými bratry, syny i synovci, zasahoval ještě po léta nejen po Čechách a Moravě, ale do celé střední Evropy. Sám Petr Parlér odpočívá dnes spolu s Matyášem z Arrasu pod dlažbou chrámu sv. Víta - svého díla největšího.

13. 7. 1934 - Ustavena byla Československá obilní společnost, která obdržela od státu monopolní právo prodeje, nákupu, dovozu a vývozu obilí, krmiv a mlýnských výrobků. Obilní monopol byl ovládnut zejména družstevními centrály. V této době se již projevily prvky postupného oživení ekonomiky.

14. 7. 1679 - Zemřel v Praze Giovanni Domenico Orsi de Orsini (* 1633/34 ve Vídni) - český barokní stavitel a architekt italského původu. Jeho otec Giovanni Battista Orsi (též Orssi, Urssay, Ursyni), přišel do Prahy z Vídne v roce 1626 a usadil se poté v Praze na Hradčanech. Orsi sám se narodil ve Vídni a zřejmě pobýval i v severní Itálii. Obě tato prostředí silně ovlivnila jeho další tvorbu. Teprve v 50. letech 17. století přišel definitivně do Prahy. Usadil se na Starém Městě (1660), vstoupil do pražského staroměstského cechu a pracoval zpočátku pro Carla Luraga. Později se osamostatnil a vynikl i jako samostatný tvůrčí architekt, pracující především pro jezuitu, ale příležitostně i pro šlechtu. V letech 1675-77 byl rektorem vlašské kongregace v Praze na Malé Straně a od roku 1678 vrchním pevnostním stavitelem v Chebu. Přestože zemřel mlád (pravděpodobně na mor) a na vrcholu svých tvůrčích sil, je jeho tvorba, v níž se projevil značné umělecké schopnosti a invence, značně rozsáhlá. Jeho hlavními díly jsou: jezuitský kostel v Telči (1663-67), jezuitská rezidence v Kutné Hoře (od 1667), klášter karmelitánů na Starém Městě pražském (od 1671), dominikánský kostel sv. Michala v Litoměřicích (od 1672, dnes již neexistuje), dostavba katedrály sv. Víta v Praze (1673, dnes neexistuje, zničeno Mocketrovou přestavbou na konci 19. století), Kolovratský palác na Starém Městě pražském (asi 1673/4) pro Jana Václava Novohradského z Kolovrat, jezuitský profesní dům v Praze na Malé Straně (1676-1679), severní trakt Klementina v Praze na Starém Městě (od 1679).

17. 7. 1899 - Vláda vydala nařízení, jimiž se od 1. srpna zvyšovala cukerní, pивní a petrolejová daň; podle nouzového zákona § 14 prosincové ústavy (1867) vydala Thunova vláda od června 1898 do září 1899 27 různých nařízení, z nichž daňová nařízení se dotýkala životní úrovně obyvatel. Na mnoha místech došlo k živelným nepokojům.

17. 7. 1959 - Zemřel v Praze Max Urban (* 24. 8. 1882 v Praze) - architekt a urbanista, filmový kameraman a režisér, který byl dlouholetým spolupracovníkem časopisů Styl (a jeho šéfredaktorem v letech 1934-35) a Architektura ČSR. Patřil ke členům Spolku výtvarných umělců Mánes a také Svazu architektů ČSR. Patřil také k průkopníkům českého filmu, založil jednu z prvních filmových společností (ASUM), v níž vytvořil němé filmy *Srdce záby*, *Dáma s barzojem* (1912), *Prodaná nevěsta* (1913), *Konec milování* (1913). Vedle toho se zabýval i urbanistickou problematikou, známé jsou jeho víceméně utopické projekty, které vydal tiskem pod titulem *Ideální Praha* (1919) a v nichž řešil podobu Velké Prahy. V letech 1924-39 byl tajemníkem studijní kanceláře Státní regulační komise, zároveň se zúčastnil řady urbanistických soutěží (Letná, 1920; Kutná Hora, 1924; vnitřní Brno, 1924). Podílel se na základním urbanistickém řešení zahradní obytné čtvrti Barrandov (po 1927), kterou pojal jako český "Hollywood", ovšem ve funkcionalistické podobě. Na Barrandově navrhl mimo jiné restauraci Terasy (1927-29) a areál filmových ateliérů společnosti AB (1931-34), stavby rovněž podmíněné funkcionalismem. Po 2. světové válce se k urbanistické problematice vrátil rozsáhlou publikací *Urbanistická maxima* (1947).

18. 7. 1949 - Zemřel ve Skutči Vítězslav Novák (* 5. 12. 1870 v Kamenici nad Lipou) - skladatel a hudební pedagog, jehož tvorba zahrnuje široký prostor. Komponoval hudbu klavírní, komorní, symfonické básně i opery (*Zvíkovský rarášek*, *Karlštejn*, *Lucerna*, *Dědův odkaz*) a dva balety.

Patří k největším českým skladatelům písní, významnou část jeho díla zaujímá tvorba pro děti. Jeho stěžejními díly jsou *Podzimní symfonie*, *Jihočeská suita*, *hudební báseň V Tatrách*, *O věčné touze*, *Toman a lesní panna* a mořská fantazie pro sólisty, smíšený sbor a velký orchestr *Bouře*. Na německou okupaci reaguje chmurnou, ale očistnou symfonickou básní *De profundis* (*Z hlubin*). Pozornost okupantů pak vzbudil *Svatováclavský triptych*, který byl označen za "politicky zabarvený". Vzdor své oční chorobě dokázal být jak pilným skladatelem, tak sepsat dvoudílné paměti (*O sobě a o jiných*), ale i desítky článků a odborných statí.

19. 7. 1879 - Narodil se v Nové Cerekvi u Pelhřimova Alfréd Justitz (+ 9. 2. 1934 v Bratislavě) - malíř, jehož figurální obrazy patří k nejdodotnějším výtvarům (*Betsabe*, 1927; *Ženský akt*, 1930; *Žena v křesle*, 1930).

(red)

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: ceskyzapas@ccsh.cz

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9